

บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
เรื่อง การปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครอง : กรณีการทำเรือแห่งประเทศไทย*

การทำเรือแห่งประเทศไทย ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กทท ๑๒๐๒/๑๐๓๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อกรณีที่ต้องปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครอง สรุปความได้ว่า

๑. เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๔๒ กระทรวงคมนาคมได้เสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อปรับปรุงโครงสร้างและอัตราค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ โดยขอความเห็นชอบการแก้ไขเพิ่มเติมโครงสร้างอัตราภาระขั้นสูงขั้นต่ำของท่าเรือกรุงเทพที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ส่วนที่ ๒ ค่าภาระและค่าบริการที่เรียกเก็บจากผู้นำเข้าและส่งออก ในลำดับที่ ๒๐๖ ค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) ณ ท่าเรืออนุญาต ลำดับที่ ๒๐๖.๓ ขนถ่ายขึ้นท่าเทียบเรือหรือขนถ่ายข้างลำ ให้เรียกในอัตรา ๑๗.๕๐ - ๒๕ บาทต่อเมตริกตัน โดยได้ระบุเหตุผลใต้ตารางที่ ๓ ไว้ว่า “เป็นการให้บริการการใช้ร่องน้ำสันดอนเจ้าพระยาและสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินเรือ เพื่อไปทำการขนถ่าย ณ ท่าเรืออนุญาต ขออนุมัติกำหนดอัตราขั้นต่ำและขั้นสูง ปรับโอนมาจาก ๑๐๕.๑.๗ ซึ่งปัจจุบันเรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต” โดยคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบเรื่องดังกล่าวเมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๒

จากนั้นการทำเรือแห่งประเทศไทยได้ออกประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง ปรับปรุงแก้ไขอัตราค่าภาระของการท่าเรือกรุงเทพ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๓ และประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง หนังสือค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง หนังสือค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ๒๕๔๓ (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๓ โดยลำดับที่ ๒๐๖ ค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) กำหนดให้เรียกเก็บเป็นค่าบำรุงรักษาร่องน้ำสันดอนเจ้าพระยาฯ ณ ท่าเรืออนุญาต ลำดับที่ ๒๐๖.๓ ขนถ่ายขึ้นท่าเทียบเรือหรือขนถ่ายข้างลำสินค้าทั่วไปหรือสินค้าในระบบตู้สินค้า (เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต) ในอัตรา ๑๗.๕๐ บาทต่อเมตริกตัน ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

๒. ต่อมาบริษัท บ. ซึ่งเป็นผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาตได้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองกลางโต้แย้งการออกประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทยดังกล่าวในส่วนที่ระบุข้อความว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” เนื่องจากเป็นข้อความที่การทำเรือแห่งประเทศไทยเพิ่มเติมขึ้นในภายหลังและคณะรัฐมนตรีมิได้มีมติเห็นชอบให้เรียกเก็บค่าภาระสินค้าจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต จำนวน ๒ คดี ดังต่อไปนี้

*ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๑๑/๓๔ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๖ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

คดีที่หนึ่ง บริษัท บ. ได้ยื่นฟ้องการทำเรือแห่งประเทศไทย คณะกรรมการการทำเรือแห่งประเทศไทย และผู้อำนวยการการทำเรือแห่งประเทศไทย เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๓๗/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๖๓ ขอให้ศาลเพิกถอนประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง หนังสือค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ๒๕๔๓ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๖๓ ลำดับที่ ๒๐๖ ค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) ณ ท่าเรืออนุญาต ลำดับที่ ๒๐๖.๓ ขนถ่ายขึ้นท่าเทียบเรือหรือขนถ่ายข้างลำ สินค้าทั่วไปหรือสินค้าในระบบตู้สินค้า เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต ในอัตรา ๑๗.๕๐ บาทต่อเมตรกตัน

คดีที่สอง บริษัท บ. ได้ยื่นฟ้องการทำเรือแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการการทำเรือแห่งประเทศไทย และผู้อำนวยการท่าเรือกรุงเทพ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๔๕๔/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๓ ขอให้คืนเงินค่าภาระที่บริษัท บ. ชำระไปโดยสำคัญผิด จำนวน ๑๔,๐๔๘,๕๐๖.๔๒ บาท

๓. เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ ศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาในคดีที่หนึ่ง คดีหมายเลขดำ ที่ ๑๑๓๗/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๖๑๓/๒๕๖๕ ให้เพิกถอนประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง ปรับปรุงแก้ไขอัตราค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ในลำดับที่ ๒๐๖.๓ ในส่วนที่ระบุว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” ทั้งนี้ ให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกประกาศดังกล่าว เนื่องจากประกาศดังกล่าวที่ระบุข้อความว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” กระทรวงคมนาคมมิได้เสนอขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีให้กำหนดอัตราขึ้นสูงและขั้นต่ำของภาระค่าสินค้าสำหรับเรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต เมื่อคณะรัฐมนตรีเห็นชอบตามที่กระทรวงคมนาคมเสนอ กรณีจึงมิใช่เป็นการกำหนดให้เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต การที่ออกประกาศระบุข้อความว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” จึงเป็นการออกประกาศโดยขัดหรือไม่เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี อันเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๙ วรรคหนึ่ง (๕) แห่งพระราชบัญญัติการทำเรือแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๔๔

๔. บริษัท บ. ได้ปฏิเสธการชำระค่าภาระสินค้าให้แก่การทำเรือแห่งประเทศไทย ภายหลังจากที่ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษา และการทำเรือแห่งประเทศไทยไม่สามารถเรียกเก็บค่าภาระสินค้านี้จากบริษัท บ. ได้

๕. การทำเรือแห่งประเทศไทยยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลางเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด การทำเรือแห่งประเทศไทยไม่สามารถระงับเรือที่บรรทุกสินค้าเข้าแล่นผ่านร่องน้ำเจ้าพระยาเข้ามาโดยตรง หรือสินค้าเข้าที่ทำการขนถ่ายลงเรือลำเลียงหรือเรือฉลอม เพื่อไปทำการขนถ่ายหรือส่งมอบ ณ ท่าเรือเอกชนหรือท่าเรืออนุญาตที่ตั้งอยู่ภายในหรือภายนอกบริเวณท่าเรือกรุงเทพ ซึ่งการทำเรือแห่งประเทศไทยมีหน้าที่ขุดลอกและบำรุงรักษาร่องน้ำ จึงมีค่าใช้จ่ายในการขุดลอกและบำรุงรักษาร่องน้ำดังกล่าวเป็นจำนวนมาก โดยไม่สามารถเรียกเก็บค่าภาระสินค้าจากบริษัท บ. เพื่อตอบแทนการให้บริการการใช้ร่องน้ำสันดอนเจ้าพระยาได้

๖. การทำเรือแห่งประเทศไทยเห็นว่า ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด การทำเรือแห่งประเทศไทยยังคงมีอำนาจเรียกเก็บค่าภาระสินค้าจากบริษัท บ. ได้ ตามบทบัญญัติมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้คำพิพากษาศาลปกครองผูกพันคู่กรณีที่ต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนด ในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือดลเสีย ในกรณีที่เป็น

คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด ทั้งนี้ บริษัท บ. ยังมีหนี้ค่าภาระสินค้าที่ค้างชำระต่อการท่าเรือแห่งประเทศไทยและบริษัท บ. ได้วางหนังสือค้ำประกันกับธนาคาร ก. วงเงินค้ำประกันจำนวน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๕ และสิ้นสุดลงในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๕ ไว้ต่อการท่าเรือแห่งประเทศไทย

การท่าเรือแห่งประเทศไทยจึงขอหารือปัญหาข้อกฎหมายในประเด็น ดังต่อไปนี้

(๑) ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองสูงสุด คำพิพากษาศาลปกครองกลางผูกพันการท่าเรือแห่งประเทศไทยที่จะต้องปฏิบัติตามหรือไม่ เนื่องจากการท่าเรือแห่งประเทศไทยไม่สามารถระงับมิให้เรือบรรทุกสินค้าเข้าแล่นผ่านร่องน้ำเจ้าพระยาของการท่าเรือแห่งประเทศไทยเพื่อไปทำการขนถ่ายสินค้า ณ ท่าเทียบเรือของบริษัท บ. ได้ การท่าเรือแห่งประเทศไทยสามารถออกใบแจ้งหนี้เรียกเก็บค่าภาระสินค้าจากบริษัท บ. ได้ตั้งแต่เดิมหรือไม่

(๒) หากบริษัท บ. ปฏิเสธการชำระค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) โดยอ้างผลของคำพิพากษาศาลปกครองกลาง การท่าเรือแห่งประเทศไทยควรใช้สิทธิเรียกร้องต่อศาลยุติธรรมหรือศาลปกครองกลาง และต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความกี่ปี ตามกฎหมายใด

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง ได้พิจารณาข้อหารือของการท่าเรือแห่งประเทศไทย โดยมีผู้แทนการท่าเรือแห่งประเทศไทยเป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) การเรียกเก็บค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) จากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาตนั้นมีลักษณะเป็นการเรียกเก็บค่าใช้บริการ ซึ่งในทางปฏิบัติ ในกรณีที่การท่าเรือแห่งประเทศไทยออกใบแจ้งหนี้เรียกเก็บค่าใช้บริการไปยังผู้ประกอบการแล้ว เมื่อผู้ประกอบการรายใดไม่ชำระเงินตามใบแจ้งหนี้ดังกล่าว การท่าเรือแห่งประเทศไทยจะใช้สิทธิเรียกร้องให้ชำระหนี้ทางแพ่ง โดยขอให้สำนักงานคดีแพ่ง สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นผู้ดำเนินคดีในศาลยุติธรรมแทน

(๒) การท่าเรือแห่งประเทศไทยได้ขอให้สำนักงานอัยการจังหวัดสมุทรปราการพิจารณาดำเนินคดีกับบริษัท บ. กรณีเรียกให้ชำระหนี้ค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) ต่อมาสำนักงานคดีแรงงานภาค ๑ ซึ่งกำกับดูแลงานคดีแพ่งของสำนักงานอัยการในภาค ๑ ได้มีหนังสือถึงการท่าเรือแห่งประเทศไทยแจ้งฐานะคดีว่า คดีนี้สืบเนื่องมาจากศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๓๗/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๒๖๑๓/๒๕๖๕ ให้เพิกถอนประกาศฯ ในลำดับที่ ๒๐๖.๓ ในส่วนที่ระบุว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” คำพิพากษาย่อมผูกพันการท่าเรือแห่งประเทศไทยซึ่งเป็นคู่กรณีตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นเหตุให้การท่าเรือแห่งประเทศไทยไม่มีสิทธิฟ้องเรียกให้ชำระค่าภาระสินค้าตามประกาศดังกล่าว การท่าเรือแห่งประเทศไทยจึงขอหารือประเด็นปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้พิจารณาข้อหารือของการท่าเรือแห่งประเทศไทย ประกอบกับข้อเท็จจริงเพิ่มเติมดังกล่าวแล้ว มีความเห็นในเบื้องต้นว่า ข้อหารือนี้เป็นกรณีพิพาทที่เกี่ยวข้องกับความชอบด้วยกฎหมายของประกาศการท่าเรือแห่งประเทศไทยเรื่อง ปรับปรุงแก้ไขอัตราค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ซึ่งมีลักษณะเป็นหลักเกณฑ์ที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ

อันเป็น “กฎ” ตามมาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองจึงเห็นควรรับข้อหาหรือไว้พิจารณาได้ และมีความเห็นในแต่ละประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ในระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด คำพิพากษาศาลปกครองกลางที่ให้เพิกถอนประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง ปรับปรุงแก้ไขอัตราค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ในลำดับที่ ๒๐๖.๓ ในส่วนที่ระบุว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” ผูกพันการทำเรือแห่งประเทศไทยที่จะต้องปฏิบัติตามหรือไม่ และการท่าเรือแห่งประเทศไทยสามารถออกใบแจ้งหนี้เรียกเก็บค่าภาระสินค้าจากบริษัท บ. ได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๗๐^๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับผลของคำพิพากษาไว้ว่า คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือดลเสีย ในกรณีที่คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้นที่มีการอุทธรณ์ให้การบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าศาลปกครองกลางได้มีคำพิพากษาให้เพิกถอนประกาศการทำเรือแห่งประเทศไทย เรื่อง ปรับปรุงแก้ไขอัตราค่าภาระของท่าเรือกรุงเทพ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ ในลำดับที่ ๒๐๖.๓ ในส่วนที่ระบุว่า “(เรียกเก็บจากผู้ประกอบการท่าเรืออนุญาต)” โดยให้มีผลย้อนหลังตั้งแต่วันที่ออกประกาศดังกล่าว และต่อมาการทำเรือแห่งประเทศไทยได้ยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุดเมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๖๖ ซึ่งขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีของศาลปกครองสูงสุด จึงต้องรอการปฏิบัติตามคำบังคับของศาลปกครองกลางที่ให้เพิกถอนประกาศฯ ไว้ก่อน และถือว่าประกาศฯ ในส่วนดังกล่าวยังมีผลใช้บังคับได้ การท่าเรือแห่งประเทศไทยจึงสามารถออกใบแจ้งหนี้เรียกเก็บค่าภาระสินค้า (CARGO DUES) ตามประกาศดังกล่าวจากบริษัท บ. ได้ ทั้งนี้ เป็นไปตามแนวความเห็นของคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองในเรื่องเสร็จที่ ๗๓๖/๒๕๕๑^๔

^๒มาตรา ๕ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“กฎ” หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดหรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓มาตรา ๗๐ คำพิพากษาศาลปกครองให้ผูกพันคู่กรณีที่จะต้องปฏิบัติตามคำบังคับนับแต่วันที่กำหนดในคำพิพากษาจนถึงวันที่คำพิพากษานั้นถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือดลเสีย

ในกรณีที่คำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น ให้รอการปฏิบัติตามคำบังคับไว้จนกว่าจะพ้นระยะเวลาการอุทธรณ์ หรือในกรณีที่มีการอุทธรณ์ ให้รอการบังคับคดีไว้จนกว่าคดีจะถึงที่สุด แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีการอุทธรณ์และเป็นคดีที่กำหนดในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดคู่กรณีฝ่ายชนะคดีอาจยื่นคำขอต่อศาลปกครองชั้นต้น หรือศาลปกครองสูงสุด แล้วแต่กรณี โดยชี้แจงเหตุผลอันสมควรที่ขอให้มีการปฏิบัติตามคำบังคับ และให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคำขอและมีคำสั่งตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดโดยระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด

^๔บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่อง ผลของคำสั่งและคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น : กรณีคำสั่งทุเลาการบังคับใช้ข้อบัญญัติท้องถิ่นเกี่ยวกับงบประมาณรายจ่ายประจำปีและคำพิพากษาเพิกถอนข้อบัญญัติดังกล่าว ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๕/๑๑๐๑ ลงวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ถึงอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ประเด็นที่สอง หากบริษัท บ. ปฏิเสธการชำระค่าภาระสินค้า โดยอ้างผลของคำพิพากษาศาลปกครองกลาง การทำเรื่องแห่งประเทศไทยควรใช้สิทธิเรียกร้องต่อศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง และต้องใช้สิทธิเรียกร้องภายในอายุความกี่ปี ตามกฎหมายใด เห็นว่า ประเด็นปัญหาดังกล่าวเป็นเรื่องการใช้สิทธิเรียกร้องของหน่วยงานของรัฐโดยการดำเนินคดีต่อศาล ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของพนักงานอัยการที่จะพิจารณาในทางคดี ทั้งนี้ ตามมาตรา ๑๔ (๓)^๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ กรณีจึงไม่ใช่ประเด็นปัญหาเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองที่คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

(นายปรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เมษายน ๒๕๖๖

มาตรา ๑๔ พนักงานอัยการมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

๑.ล๑

๑.ล๑

(๓) ในคดีแพ่ง หรือคดีปกครอง มีอำนาจและหน้าที่ดำเนินคดีแทนรัฐบาล หน่วยงานของรัฐที่เป็นองค์กรตามรัฐธรรมนูญ ราชการส่วนกลาง หรือราชการส่วนภูมิภาคในศาล หรือในกระบวนการทางอนุญาโตตุลาการทั้งปวง กับมีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายอื่นซึ่งบัญญัติว่าเป็นอำนาจและหน้าที่ของสำนักงานอัยการสูงสุดหรือพนักงานอัยการ

๑.ล๑

๑.ล๑